

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.824 van 18 december 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. CALLEWAERT loco advocaat B. DE BECKER en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger van Armeense origine, verklaarde de Russische Federatie verlaten te hebben na problemen omwille van uw betrokkenheid bij het incident in school nr. 1 te Beslan op 1 september 2004.

Sinds 1992 woont u in de Russische Federatie en in 1996 verkreeg u het Russisch staatsburgerschap.

In januari 2004 kreeg u een bouwcontract voor 2 jaar in Beslan van de firma Istok. U verhuisde met uw gezin van Verkhniy Saniba bij Vladikavkaz naar Beslan in juni 2004.

Van juli tot augustus 2004 voerde u renovatiewerken uit in de school nr.1 te Beslan.

Op 1 september 2004 ging u elders werken en bracht uw echtgenote, Martirosyan Anahit (O.V. 5.839.595), een Armeens staatsburger van Armeense origine, jullie zoontje naar school. Toen u over de terreuractie hoorde ging u naar de school, waar u uw vrouw terugvond. Jullie gingen naar huis en daar was uw zoon. Hij was ontsnapt. U ging terug naar

de omgeving van de school. U vernam dat er doden waren gevallen, o.a. een Armeense kennis. De gijzeling duurde 3 dagen en op **3 september 2004** waren er explosies en viel een gespecialiseerd team de school binnen. Er vielen vele slachtoffers, ook onder de terroristen. 's Avonds werden de lichamen van terroristen naar buiten gebracht en uw collega Vram Poghosyan, die samen met u in de school had gewerkt, toonde u het lichaam van een terrorist die jullie herkenden. Deze persoon was in **augustus 2004** samen met een politiekapitein naar de school gekomen toen jullie daar aanwezig waren. Zo had u het vermoeden dat de politie er iets mee te maken had. **Drie dagen later** werden er wapens onder een vloer in de school gevonden die er op voorhand verstoep werden.

Op **8 of 9 oktober 2004** werd u door de Spetznaz (Speciale dienst) meegenomen naar de ROVD Oktjaberskiy in Beslan voor verhoor omdat u in de school had gewerkt. U vertelde hen, net zoals Vram, alles wat u wist.

U moest zich op **12 oktober 2004** aanbieden op het politiebureau van Vladikavkaz voor identificatie van de agent. Die dag herkenden zowel u als Vram de kapitein op foto's.

Enkele dagen later kwamen uw ploegbaas Aschgar en twee onbekenden naar uw huis. Ze wilden u overtuigen uw verklaring in te trekken. U kreeg een week bedenktijd. Vram had dezelfde verwittiging gekregen. Jullie negeerden dit.

Op **26 oktober 2004** ging u met uw zoon naar het ziekenhuis van Vladikavkaz omdat hij nog altijd niet in orde was. Ze zeiden dat hij getraumatiseerd was. Die dag keerde u met uw zoon naar huis terug. Bij uw aankomst werd u aangevallen door twee onbekenden. Uw aanvallers lieten u met rust toen er andere mensen aankwamen. Daarna belde u naar Aschgar die zei dat het uw schuld was omdat u niet geluisterd had. U beloofde uw verklaring in te trekken en u deed dit bij de ROVD **10 dagen later**.

Ondertussen was er een vijandige sfeer in Beslan t.o. vreemden en t.o. mensen die in de school hadden gewerkt voor de aanslag. Daarom werd op **12 december 2004** uw vrouw aangevallen door andere vrouwen. Ze werd gehospitaliseerd en kreeg een miskraam. De politie beloofde een onderzoek te voeren.

U bracht uw zoontje naar Saniba. Op **15 december 2004** werd uw vrouw ontslagen uit het hospitaal en jullie gingen naar Saniba.

Op **22 december 2004** werd u door 2 FSB-medewerkers meegenomen voor verhoor in Vladikavkaz. Rechercheur Boris Aguzarov ondervroeg u over het intrekken van uw verklaring. U vertelde hem de waarheid.

Een paar dagen later vernam u dat Aschgar overleden was.

Op **27 december 2004** ging u opnieuw naar Aguzarov. Hij zei u dat alle getuigen werden vermoord, dat hij uw leven niet kon garanderen en hij raadde u aan Rusland te verlaten.

U kon Vram niet meer bereiken.

Op **28 december 2004** ging u met uw gezin naar Tsovozd in Armenië.

Midden januari 2005 vernam u van Vrams moeder dat hij spoorloos was.

Midden maart 2005 werd u geconvoceerd door het parket van Yerevan "betreffende Beslan". U ging samen met uw neef en politieagent Ghalander Galestyan. Daar vernam u dat u verdacht werd van de moord op Aschgar. Ze gingen alles checken en u ondertekende een uitreisverbod. Aguzarov konden ze niet bereiken omdat die van werk was veranderd. Zonder uw neef zouden ze u gearresteerd hebben.

Eind maart 2005 kreeg u weer een convocatie. Uw neef ging zeggen dat u het land verlaten had. Ze zeiden dat u naar Vladikavkaz zou worden gestuurd.

Hij raadde u aan Armenië te verlaten. U nam contact op met uw vriend Haruthik in Reazan (Russische Federatie).

Op **5 april 2005** ging u met uw zoontje naar Reazan. Uw vrouw ging niet mee omdat ze ziek was. Omdat u wou werken liet u zich tijdelijk registreren op het adres van de schoonmoeder van Haruthik in het dorp Shevtsova (stad Reazan), hoewel u bij Haruthik bleef wonen. Haruthik mocht uw huis en auto verkopen en regelde ondertussen een bewijs van Russisch staatsburgerschap voor uw zoon. U onderhield telefonisch contact met uw vrouw in Armenië. In **augustus 2005** belde de schoonmoeder van Haruthik om te zeggen dat de politie bij haar was geweest om u te zoeken i.v.m. Beslan. Haruthik ging informeren bij de politie maar die

zei dat ze u naar Vladikavkaz zouden sturen. Haruthik raadde u aan te vertrekken en regelde uw vlucht.

Uw vrouw had intussen ook een convocatie ontvangen waar ze niet op was in gegaan. Er waren ook meerdere convocaties op uw naam geweest.

Op **3 september 2005** bracht Haruthik u en uw zoon naar Moskou vanwaar jullie een bus richting België namen. U belde uw vrouw die zei dat ze een convocatie had gekregen m.b.t. uw verblijfplaats. Ze zou ook naar België komen en ze kwam aan op **15 november 2005**. U verbleef in die periode bij familie van iemand die u had leren kennen op de bus.

Op **16 november 2005** diende u samen met uw echtgenote een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaarde een staatsburger van de Russische Federatie te zijn (DVZ nr.6 & 41; CGVS 20/03/2006, p.2; CGVS 20/02/2007, p.2) en u legde tevens in het kader van uw asielaanvraag uw intern Russisch paspoort neer. Aldus moet uw vrees worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan u een staatsburger bent, met name de Russische Federatie.

Uit uw opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en voor het Commissariaat-generaal (CGVS dringend beroep d.d. 20/03/2006; CGVS ten gronde d.d. 20/02/2007) en uit de verklaringen van uw echtgenote Martirosyan Anahit (O.V. 5.839.595), blijkt dat jullie problemen begonnen na de gijzelingsactie in school nr.1 te Beslan.

U verhuisde in juni 2004 met uw gezin naar Beslan omdat u daar via uw ploegbaas Aschgar en het bedrijf Istok een werkcontract kreeg voor twee jaar (DVZ, nr.41; CGVS 20/03/2006 p.9; CGVS 20/02/2007, p.8). U voerde in de maanden juli en augustus 2004 renovatiewerken uit in school nr. 1 te Beslan en tijdens die renovatiewerken zag u twee mannen die u later herkende in verband met de gijzelingsactie: een van de terroristen en een politiemedewerker (DVZ, nr.41; CGVS 20/03/2006, p.12-14; CGVS 20/02/2007, p.13-14). Nadat u bij de instanties (politie, FSB, speciale dienst) hierover een verklaring had afgelegd kreeg u diverse problemen (bedreigd, geslagen, vals beschuldigd van moord, gezocht).

Omwille van onderstaande elementen kan er echter geen geloof meer worden gehecht aan jullie vluchtrelaas:

*Vooreerst moeten enkele opmerkingen worden gemaakt in verband met uw verklaringen over het **bedrijf Istok** en uw **ploegbaas Aschgar**.*

U verklaarde de familienaam noch patroniem van uw ploegbaas te kennen hoewel u hem al vele jaren kende en u bij hem een contract had afgesloten voor twee jaar (CGVS 20/03/2006, p.9; CGVS 20/02/2007, p.7).

U verklaarde ook niet te weten hoe Aschgar werd gedood en waarom hij werd gedood (CGVS 20/02/2007, p.15). Ook uw echtgenote kan hierover geen verduidelijking bieden (CGVS vrouw 20/03/2006, p.7).

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat over deze Aschgar en zijn overlijden geen informatie is terug te vinden.

Men zou toch mogen verwachten dat u meer concrete informatie kan geven over de persoon die u deze renovatiewerken liet uitvoeren in de school, die later gedood werd en van wiens moord u vals beschuldigd werd.

Verder mag worden opgemerkt dat u de naam van de baas van de firma Istok niet kent en dat u het adres niet weet (CGVS 20/03/2006, p.9). U stelde dat Istok alcoholische dranken produceerde (CGVS 20/02/2007, p.7).

Uw echtgenote daarentegen weet niet waar het bedrijf Istok voor staat (CGV vrouw 20/02/2007, p.5).

*Ook over de **gijzelingsactie in de school nr.1 te Beslan** zijn in verband met uw verklaringen enkele vaststellingen te maken.*

U verklaarde dat u op 1, 2 en 3 september 2004 alle dagen in de buurt was van de school en dat u enkel naar huis ging om te eten en te slapen (CGVS 20/02/2007, p.12). U verklaarde dat u op 3 september 2004 's ochtends aankwam bij de school en dat u terug naar huis ging rond 19 of 20 uur 's avonds (CGVS 20/02/2007, p.12-13). U verklaarde dat de gevechten op 3 september 2004 begonnen met een explosie om 13u, dat de gijzeling drie uur later beëindigd was en dat u na de gevechten diezelfde avond de lijken van de terroristen kon bekijken waarbij u één van hen herkende (CGVS 20/03/2006, p.12; CGVS 20/02/2007, p.13). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat de gevechten op 3 september 2004 opnieuw begonnen rond 13 uur en dat de gevechten pas stopten na middernacht.

Het is echter weinig waarschijnlijk dat u en uw collega Vram zonder noemenswaardige problemen op een moment dat er volgens de beschikbare informatie nog schietpartijen in en rond de school waren, de op een rij gelegde lijken van de terroristen konden bekijken vlak bij het schoolgebouw (CGVS 20/02/2007, p.13).

Bovendien moet worden opgemerkt dat u de naam van de terrorist die u herkende niet weet en dat u de naam van de politiemedewerker die u later herkende op een foto intussen vergeten bent (CGVS 20/02/2007, p.14).

Over deze identificatie per foto van de politiemedewerker is trouwens een tegenstrijdigheid op te merken tussen uw opeenvolgende verklaringen.

Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 12 oktober 2004 samen met uw vrouw naar het politiebureau van Vladikavkaz ging voor deze identificatie en dat uw vriend en collega Vram daar ook aanwezig was (DVZ, nr.41). Voor het Commissariaat-generaal echter verklaarden u en uw echtgenote dat u met Vram naar Vladikavkaz ging en dat uw vrouw niet meeging (CGVS 20/03/2006, p.14; CGVS vrouw 20/03/2006, p.6).

*Ook moet worden vastgesteld dat u de geloofwaardigheid van uw vrees ondermijnt door uw vrijwillige **terugkeer vanuit Armenië naar de Russische Federatie** in april 2005.*

U verklaarde dat een FSB-medewerker u aanraade om de Russische Federatie te verlaten tot de zaak opgehelderd was, dat men vreesde dat alle getuigen zouden geliquideerd worden, dat uw leven niet kon gegarandeerd worden en dat u op 28 december 2004 daarom met uw gezin naar Armenië ging (DVZ, nr.41; CGVS 20/03/2006, p.16; CGVS 20/02/2007, p.15-16). Echter, toen de Armeense autoriteiten (Openbaar Ministerie) u wilden terugsturen naar Vladikavkaz -waar u intussen vals beschuldigd werd van de moord op Aschgar- besloot u om samen met uw zoon op eigen houtje terug te keren naar de Russische Federatie.

Deze handeling is in tegenstelling met uw verklaringen dat u de Russische Federatie eerder had verlaten uit angst voor uw eigen leven.

U verklaarde bovendien dat u samen met uw zoon met het vliegtuig terugkeerde naar de Russische Federatie op een legale wijze met uw eigen paspoort (CGVS 20/02/2007, p.17). Uw verklaring waarom u op deze wijze handelde is weinig geloofwaardig.

U stelde dat u niet wilde wachten tot de Armeense autoriteiten u overleverden aan de Russische, dat u niet wist wat er in Armenië kon gebeuren, dat u hoopte dat met uw vertrek alles voorbij zou gaan, dat Rusland groot is en dat u dacht dat de situatie in Rusland zou verbeteren (CGVS 20/03/2006, p.18-19; CGVS 20/02/2007, p.17).

Deze verklaringen zijn echter niet afdoende: het is onlogisch en weinig geloofwaardig dat iemand die een uitreisverbod ondertekende in Armenië, die gezocht wordt door de Armeense autoriteiten met het oog op zijn uitlevering aan de Russische autoriteiten in het kader van een moordonderzoek en die enkele maanden eerder Rusland had verlaten uit vrees voor zijn eigen leven op aanraden van een FSB-medewerker vrijwillig en op een legale wijze (paspoort en vliegtuig) zou terugkeren naar het land dat hij onvlucht was en waaraan hij vreesde uitgeleverd te worden.

Bovendien is het ook opmerkelijk dat u uw zoon meenam naar deze gevaarlijke bestemming omdat hij niet zonder u kon en omdat hij aan u gehecht is (CGVS 20/03/2006, p.19; CGVS vrouw 20/03/2006, p.8).

Door deze handeling kan op ernstige wijze worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van de problemen waarvoor u de Russische Federatie verlaten had in december 2004.

*Deze twijfel wordt nog versterkt wanneer men uw **handelingen** in overweging neemt **bij uw terugkeer in de Russische Federatie**.*

Zo woonde u bij uw vriend Harutik in de stad Reazan en liet u zich -omdat u wou werktijdelijk registreren op het adres van zijn moeder (in het dorp Shevtsova in de stad Reazan) en liet u uw vriend de officiële documenten in verband met het Russisch staatsburgerschap van uw zoon regelen (DVZ, nr.41; CGVS 20/03/2006, p.19; CGVS 20/02/2007, p.17). Uw zoon verkreeg op 6 juli 2005 een officiële bijlage met betrekking tot zijn Russisch staatsburgerschap (CGVS 20/03/2006, p.3 & 5).

Door uw tijdelijke registratie vonden uw vervolgers uw nieuwe verblijfplaats in de Russische Federatie terug.

Deze handelingen (adresregistratie en regelen staatsburgerschapsdocumenten zoon) zijn niet in overeenstemming met de handelingen die kunnen worden verwacht van iemand die probeert uit handen te blijven van de Russische autoriteiten die hij niet vertrouwt.

Uw verklaringen dat u naïef was, dat Rusland groot is en dat u niet wist dat u zo serieus gezocht werd (CGVS 20/03/2006, p.19) is niet afdoende gelet op het feit dat u al een ander land, namelijk Armenië, verlaten had omdat de Russische autoriteiten u daar lieten zoeken en een uitlevering eisten.

*In verband met de **problemen in Armenië** moet worden opgemerkt dat ook hier een tegenstrijdigheid valt op te merken tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote.*

U verklaarde dat uw problemen in Armenië begonnen toen u midden maart 2005 een eerste convocatie ontving van het Parket te Yerevan. U stelde dat u deze convocatie per post ontving en dat u deze niet bijgehouden heeft (CGVS 20/03/2006, p.17).

Uw vrouw daarentegen verklaarde dat deze eerste convocatie midden maart 2005 door een medewerker van het Parket van Yerevan naar jullie woning in Sevan werd gebracht (CGVS vrouw 20/03/2006, p.8).

Later verklaarde u voor het Commissariaat-generaal niet te weten hoe deze convocatie werd afgeleverd (per post of door een medewerker van het parket), maar dat uw schoonzus in jullie huis in Sevan woonde en dat zij dat ontvangen en dan doorgestuurd heeft (CGVS 20/02/2007, p.16).

Uw vrouw verklaarde echter dat die eerste convocatie in de brievenbus van dat huis werd gestopt, dat er op dat moment niemand woonde en dat haar zus pas na uw vertrek in dat huis is komen wonen (CGVS vrouw 20/02/2007, p.10-11).

Bovendien kunnen in verband met de convocaties (uit Armenië) die door u en uw echtgenote in het kader van jullie asielaanvraag werden neergelegd enkele opmerkingen worden gemaakt waardoor kan worden getwijfeld aan de authenticiteit hiervan.

De drie convocaties, uitgereikt op drie verschillende dagen (24/08/2005, 05/09/2005 en 20/12/2005) hebben een (gekopieerde) identieke hoofding (vermelding Parket Republiek Armenië te Yerevan, adres en telefoonsgegevens, nummer van convocatie en uitreikingsdatum).

Op geen van deze drie convocaties is het nummer ingevuld en bovendien kan men ter hoogte van de nummer- en datumvermelding op de drie convocaties identieke restanten terugvinden van een vroeger opschrift. Verder is het opmerkelijk dat de convocatie d.d. 24/08/2005 een ronde stempel bevat, de convocatie d.d. 05/09/2005 een ronde en een (niet-ingevulde) vierkante stempel en de convocatie d.d. 20/12/2005 geen enkele stempel bevat. Op de convocatie d.d. 20/12/2005 is de toegevoegde tekst onder de hoofding trouwens niet recht op het blad geplaatst. Men zou toch mogen veronderstellen dat drie convocaties uitgereikt door een en dezelfde officiële instantie met hetzelfde doel (convoceren van u of uw echtgenote naar het Parket) aan dezelfde vormvereisten voldoen (plaatsing bladspiegel, aan- of afwezigheid stempels, invullen nummer convocatie).

De ongeloofwaardigheid van uw vrees wordt nog versterkt wanneer men in overweging neemt dat u na uw **aankomst in België** naliet om zo spoedig mogelijk een asielaanvraag in te dienen bij de Belgische instanties.

U kwam aan op 6 september 2005 en u diende pas meer dan twee maanden later een asielaanvraag in, namelijk op 16 november 2005.

De verklaring dat u wachtte tot uw vrouw ook in België was (CGVS 20/03/2006, p.8; CGVS 20/02/2007, p.6), is niet afdoende. U had immers de mogelijkheid om alvast in afwachting van uw echtgenote een asielaanvraag in te dienen in plaats van twee maanden op haar te wachten terwijl u logeerde bij iemand die u op de bus had ontmoet (DVZ, nr.41).

Tenslotte moet ook worden vastgesteld dat er enkele opmerkingen vallen te maken over de **reisroutes van u en uw echtgenote**.

Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u vanuit Rusland naar België kwam in een toeristische reisbus en dat u reisde met behulp van officiële documenten onder een andere, onbekende, naam (DVZ, nr.40). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u aanvankelijk niet te weten of er valse documenten werden gebruikt voor dit deel van de reis (CGVS 20/03/2006, p.8) om tijdens een later interview te stellen dat men voor u documenten had aangemaakt (CGVS 20/02/2007, p.6).

Uw echtgenote verklaarde dat zij op 11 november 2005 het vliegtuig nam vanuit Yerevan naar Moskou met behulp van haar eigen Armeens paspoort (DVZ vrouw, nr. 40). Zij herinnert zich echter niet met welke maatschappij zij toen vloog (CGVS vrouw 20/02/2007, p.4) en zij verklaarde dat haar paspoort afgenomen werd tijdens de busreis vanuit Moskou naar België (CGVS vrouw 20/03/006, p.4).

Omwille van bovenstaande vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen fundamenteel ondermijnen moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u en uw echtgenote in het kader van jullie asielaanvraag neergelegde documenten kunnen de beoordeling van uw asielrelaas niet in een ander daglicht plaatsen.

Uw intern Russisch paspoort, uw militair boekje, de geboorteakte van uw echtgenote, jullie huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon, de bijlage in verband met het Russisch staatsburgerschap van uw zoon (d.d. 6/7/2005), de getuigschriften van uw echtgenote (cursus kapster, cursus typiste) en uw diploma bevatten enkel persoons-, identiteits- en studiegegevens die in deze beslissing niet worden betwist.

Het medisch attest i.v.m. uw zoon (d.d. 26/10/2004) bevat geen informatie over hoe uw zoon deze medische problemen heeft verkregen (i.e. er wordt geen vermelding gemaakt van een band tussen zijn medische problemen en het gijzelingsincident in de school nr. 1 te Beslan). U stelde verder dat uw zoon die dag ongeveer 25 minuten onderzocht werd (CGVS 20/03/2006, p.5) en uw vrouw verklaarde dat uw zoon in België niet in behandeling is hoewel hij getraumatiseerd was door zijn ervaring van de gijzelingsactie (CGVS vrouw 20/02/2007, p.8).

Het medisch attest (d.d. 15/12/2004) in verband met de hospitalisatie van uw echtgenote (12/12/2004 tot 15/12/2004) en haar miskraam bevat geen gegevens over de oorzaak van deze medische problemen, i.e. de aanval door een groep vrouwen in een winkel (CGVS 20/03/2006, p.5; CGVS vrouw 20/03/2006, p.7).

De drie convocaties voor u en uw echtgenote (d.d. 05/09/2005, d.d. 24/08/2005 en d.d. 20/12/2005) werden in een bovenstaande paragraaf besproken.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas en de twijfel aan authenticiteit van deze documenten kunnen deze convocaties de beoordeling van uw asielrelaas niet wijzigen.

U legde tevens twee kranten neer, met name de krant "Pakagic" (d.d. 07/10/2005) en de krant "Chatsjmeruk" (d.d. 10/04/2005), waarin artikels terug te vinden zijn met uw foto en de vermelding dat u ernstige problemen kende na de gijzelingsactie in de school in Beslan.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u deze kranten verkreeg via uw broer en dat u denkt dat het artikel in de krant "Pakagic" verscheen via uw broer (aangezien de foto bij dit artikel van u in uw marinekledij een foto was die bij uw broer lag) (CGVS 20/03/2006, p.6-7).

U stelde later niet te weten wie die artikels heeft ingeleverd bij de kranten (CGVS 20/02/2007, p.5) en dat er zaken in die artikels staan die in realiteit anders zijn gebeurd (CGVS 20/02/2007, p.5).

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat de twee kranten inderdaad verschenen zijn met deze artikels maar tevens dat deze artikels in de kranten geplaatst werden zonder objectief, grondig onderzoek. De krant "Pakagic" publiceerde het artikel nadat iemand dit had aangeboden samen met een foto en het artikel in de krant "Chatsjmeruk" werd gepubliceerd zonder verificatie van de informatie en om een werknemer een plezier te doen.

Aldus kan er weinig geloof worden gehecht aan de betrouwbaarheid van de inhoud van deze artikels.

Het medisch attest (d.d. 30/06/2005) met betrekking tot de psychische problemen van uw echtgenote en haar behandeling in mei en juni 2005 in Armenië bevat geen informatie over de oorzaak van deze problemen en stelt dat de toestand enigszins verbeterde na de behandeling.

De fax met de geschreven getuigenis over de problemen van uw kennis Arutik inclusief kopie van zijn intern Russisch paspoort zijn onvoldoende om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen: de fax is geen origineel document en heeft aldus geen bewijswaarde en bovendien is de getuigenis slechts een geschreven weergave door een derde.

De fax van uw tijdelijke registratie in de stad Reazan (geldig van 2/8/2005 tot 2/8/2006) is slechts een fax en aldus geen authentiek stuk met bewijswaarde. Bovendien wordt de informatie in deze fax (namelijk dat u zich tijdelijk geregistreerd zou hebben in een dorp in de stad Reazan) niet ondermijnd in bovenstaande beslissing.

De enveloppe is enkel een bewijs dat uw broer briefwisseling heeft opgestuurd naar u in België.

De video tenslotte met beelden van de school van uw zoon in Vladikavkaz (CGVS 20/02/2007, p.6) heeft geen betrekking tot de door u gekende problemen na de gijzelingsactie in de school in Beslan."

4.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 25 juli 2008 een schending aan van de formele motiveringsverplichting, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 57/6 van de voormelde wet van 15 december 1980, en van de materiële motiveringsverplichting.

Hij meent dat het niet vreemd is dat hij als arbeider, een beroep waarin geen geschreven contacten bestaan met collega's, niet op de hoogte is van de familienaam van zijn ploegbaas. Hij legt uit dat deze laatste steeds werd aangesproken met zijn voornaam of als "baas".

Hij is van mening dat het ook logisch is dat hij de naam van de baas van de firma "Istok" niet kent, aangezien hij alleen contact had met zijn ploegbaas.

Hij meent dat hem niet kan verweten worden dat hij de reden niet kent waarom zijn ploegbaas werd vermoord, aangezien ook de Commissaris-generaal hier geen informatie over heeft. Hij stelt enkel te vermoeden dat zijn dood iets te maken heeft met de gebeurtenissen in school nr. 1 in Beslan.

Hij beweert nooit verklaard te hebben dat de gijzeling in de betrokken school op 3 september 2004 werd beëindigd om 16u, doch slechts dat er toen niet meer geschoten werd. Hij stelt dat

hij het verder gevolg van de gebeurtenissen niet kan aangeven, omdat hij er geen getuige van was. Hij benadrukt dat hij de waarheid spreekt. Zou dit niet het geval zijn, stelt hij, dan zou hij immers een verslag over de betrokken gijzeling van op het internet van buiten hebben geleerd.

Hij stelt dat het evident is dat hij de naam van de terrorist die hij heeft erkend onder de lijken niet kent.

Hij wijt de tegenstrijdigheid over de identificatie per foto van de politieagent die samen met deze terrorist voorafgaand aan de gijzeling in de school zou zijn geweest, aan de vertaling tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Hij benadrukt dat zijn terugkeer naar de stad Reazan in de Russische Federatie niet onverenigbaar is met zijn vrees voor vervolging, aangezien hij toen slechts vervolging vreesde in Vladikavkaz.

Hij verklaart dat hij Armenië heeft verlaten, omdat hij bang was om uitgewezen te worden naar de Russische Federatie.

Hij verklaart de tegenstrijdigheid over de ontvangst van de convocaties door het feit dat hij toen niet meer in hun oorspronkelijke woning verbleef. Hij stelt dat de verklaring van zijn echtgenote dan ook de juiste is.

Hij meent dat de stelling van de Commissaris-generaal dat de convocaties niet authentiek zijn omdat ze niet identiek zijn, niet opgaat, daar hij geen enkel bewijs bijbrengt die dit besluit rechtvaardigt, en bovendien administratieve correspondentie in Rusland en België niet kan worden vergeleken, daar Rusland achterstaat op informaticagebied.

Hij verklaart dat hij te goeder trouw wachtte op zijn echtgenote om asiel aan te vragen in België, aangezien hij vreesde dat ze bij een afzonderlijke aanvraag ook een afzonderlijke verblijfplaats zouden toegewezen krijgen.

Hij benadrukt ten slotte dat de voor zijn reis naar België gehanteerde documenten steeds in handen waren van hun smokkelaar.

In acht genomen wat voorafgaat, meent verzoeker dat hij de weigeringsmotieven vervat in de bestreden beslissing weerlegt, en hij bijaldien erkend dient te worden als vluchteling, of in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te krijgen.

4.2. De Raad merkt op dat de formele motiveringsverplichting, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408, X; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852, X). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens een schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Verzoeker verklaart problemen te hebben gekend in zijn land van nationaliteit naar aanleiding van de gijzelingsactie in school nr.1 te Beslan. Hij verklaart in de maanden voorafgaand aan deze terreuractie in de betrokken school te hebben gewerkt en na de aanslag een gedode terrorist te hebben herkend die hij samen met een politiemedewerker had gezien in de school toen hij er werkzaam was. Toen hij deze informatie meedeelde aan de autoriteiten, zouden zijn problemen zijn begonnen.

De Raad is van mening dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht zwaar tilt aan het feit dat verzoeker niet in staat is om de volledige naam van zijn ploegbaas en van het hoofd van het bedrijf waarvoor hij werkte aan te geven. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat hij een arbeidscontract kreeg bij deze ploegbaas om twee jaar te werken voor deze firma in Beslan (zie verhoorverslag van 4 januari 2006, p. 14; zie verhoorverslag van 20 februari 2007, p. 7). Indien deze verklaring op de waarheid berust, mag

deze kennis inderdaad van verzoeker worden verwacht. Verzoeker bleek trouwens evenmin in staat het adres van de betrokken firma aan te geven, hoewel hij verklaarde in het gebouw zelf ervan te hebben gewerkt (zie verhoorverslag van 20 februari 2007, p. 9).

Verzoekers verklaringen over de dood van zijn ploegbaas zijn bovendien onlogisch. Indien het inderdaad zo is dat *“ze via Aschgar toenadering zochten om mijn verklaringen terug in te trekken”* (zie verhoorverslag van 20 februari 2007, p. 14), dan is het niet logisch dat deze vervolgens vermoord werd, aangezien verzoeker zijn verklaringen effectief introk.

Het is daarenboven niet verenigbaar met zijn vrees voor vervolging dat verzoeker, na bedreigd te zijn geweest door zijn ploegbaas en in elkaar te zijn geslagen, vrijwillig terug contact opnam met deze laatste omdat hij nog een aantal zaken met hem te regelen had en nog geld van hem te goed had (zie verhoorverslag van 4 januari 2006, p.17).

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt daarnaast ondermijnd door zijn verklaringen over het verloop van de betrokken gijzelingsactie.

Verzoeker verklaarde immers meermaals dat de gevechten op 3 september 2004 een aanvang namen om 13u plaatselijke tijd en drie uur later beëindigd waren (zie verhoorverslag van 20 maart 2006, p. 12, 14; zie verhoorverslag van 20 februari 2007, p. 13).

Deze verklaring komt echter niet overeen met de informatie door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (zie stuk 25), waaruit blijkt dat de gevechten de betrokken dag veel langer duurden.

Ook aan verzoekers verklaring dat hij *“tot op 100m van de school”* mocht staan, maar dat hij het lijk van zijn vriend Albert zag liggen *“want hij was een grote jongen”*, kan geen geloof worden gehecht.

De bestreden beslissing stelt ten slotte terecht dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker op een moment dat er volgens boven vermelde informatie nog schietpartijen aan de gang waren de op een rij gelegde lijken van de terroristen kon bekijken, waarbij hij één ervan herkende.

Ondergraaft eveneens de geloofwaardigheid van het relaas, het feit dat verzoeker meermaals verklaart dat hij zich de naam van de politieagent die de oorsprong was van zijn problemen, niet herinnert (zie verhoorverslag van 20 februari 2007, p.14; zie verhoorverslag van 20 maart 2006, p.14).

De tegenstrijdigheid over de personen die verzoeker vergezeld hebben bij de identificatie van deze politieagent, vindt vervolgens steun in het administratief dossier, en kan niet verklaard worden door een vertaalprobleem bij verzoekers verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker meldde immers geen problemen met betrekking tot dit verhoor (zie verhoorverslag van 20 maart 2006, p. 2). Deze tegenstrijdigheid betreft dé kern van verzoekers asielrelaas, en brengt de geloofwaardigheid ervan aldus eens te meer in het gedrang.

Het is daarnaast onlogisch dat verzoeker eerst door de FSB zou zijn aangeraden om Rusland te verlaten omdat alle personen op de hoogte van de betrokkenheid van de politiemedewerker, vermoord zouden zijn en de Russische overheid hem geen bescherming zou kunnen verlenen, en hij vervolgens door de Russische overheid verdacht zou worden van de moord op één van deze “getuigen”, met name zijn ploegbaas.

Het feit dat verzoeker, die naar zijn verklaringen door de Russische overheid verdacht zou worden van moord, met als gevolg dat zijn uitlevering zou zijn gevraagd aan Armenië, vrijwillig terugkeerde naar Rusland, en zich daarbij kenbaar maakte aan de Russische overheid door enerzijds legaal met zijn paspoort terug te reizen en anderzijds een tijdelijke registratie aan te vragen, ondergraaft bijkomend zijn vrees voor vervolging.

Het argument dat verzoeker slechts in Vladikavkaz zou worden gezocht, doet hieraan niets af, aangezien verzoeker zich ook daar kenbaar maakte bij de overheid door het Russisch staatsburgerschap voor zijn zoon te regelen (zie verhoorverslag van 20 maart 2006, p. 5).

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.